

VENERARE NEÎMBLÂNZITĂ

REBECCA ROSS

TRADUCERE DE SIMONA ȘTEFANA STOICA

LEDA
EDGE

*Pentru oricine care a trebuit vreodată
să renunțe la cineva drag*

ACTUL ÎNȚAI

SFÂRȘITUL
CREEAZĂ
ÎNCEPUTUL

Moartea și horoscopul ei

MATILDA

ODINIOARĂ, CU MULT TIMP ÎN URMĂ, CREDEAM CĂ ZEUL RĂZBOIULUI este tatăl meu, dar numai pentru că el fusese primul care mă ținuse în brațe după ce m-am născut. Avea veșmintele împânzite cu pete stacojii, ecurile unei bătălii împotriva muritorilor, mantia sfâșiată de săbii și buzdugane, iar pielea lui – caldă de la soarele de primăvară – mirosea a sare și a fum îndulcit. Venise să viziteze lăcașul mamei mele din adâncurile pământului, unde domnește o tăcere sumbră, ca să-i ceară sfatul cu privire la o încăierare, însă ajunsese să fie martor la nașterea mea.

Am venit atât de brusc, încât nu a avut nicio șansă să-și golească pocalul cu vin și să plece, așa cum ar fi preferat, nespun de nerăbdător să se întoarcă pe câmpul de luptă și să evite toate neplăcerile legate de naștere. Spune că am sosit pe lume cu un strigăt care ar fi putut despica rădăcinile copacilor și declanșa tunete în vârfurile norilor, care i-ar fi constrâns pe regii muritori să se încline. Vocea mea, fără îndoială, a răsunat în fiecare pasaj al lumii subpământene.

— Ține-o bine! a insistat mama fără suflu, dar cu obraji roșii.

Iar el așa a făcut, strângându-mă cu stângăcie la pieptul lui murdar de sânge. Un zeu a cărui inimă se zvonea că e tare și indestructibilă precum cuarțitul, care era singurul fiu al zeiței morții și care culegea sute de suflete fără remușcări.

— Ce nume o să-i dai? a întrebat-o Bade, cuprinzându-mi capul în palmă.

Cu toate că avea o mână suficient de mare și de puternică încât să mă zdrobească și să mă transforme în praf și pulbere, m-a ținut în brațe ca și cum aș fi fost un lucru fragil. O copilă-zeu făurită din aripi de libelulă, mătase de păianjen și vise cu ochii deschiși.

Mama s-a oprit, ștergându-și sângele auriu de pe picioare. Aerul mirosea a ierburi și a condimente, ca salvia proaspăt culeasă și vinul de porumbar pe care îl vărsase.

— Nu știu.

— Tatăl ei...?

— *Nu!* Vreau să nu-i spun nimic despre existența ei. Cel puțin în primele decenii. Ar trebui ca fiica mea să fie stăpână pe ea și pe propriile puteri înainte să se întâlnească.

— O decizie înțeleaptă, a spus Bade, dar apoi a căzut pe gânduri și m-a privit îndelung, încă acoperită cu ichorul¹ mamei mele. Dar o mică zeiță nu poate crește fără un nume care să-i călăuzească așa cum se cuvine calea.

A urmat o perioadă de acalmie, spulberată doar de trosnetul focului care ardea în vatră. Această amintire nu este a mea, dar mi-a fost povestită de atâtea ori, încât mi-a rămas întipărită în memorie.

Mama și-a înclinat capul, părul negru curgându-i peste umeri ca o cascadă la miezul nopții. O cută i-a apărut pe frunte și, deodată, a părut tulburată, deși Bade nu putea decât să se întrebe de ce, puțin uimit de reacția ei.

— Un nume modelează o divinitate la fel de mult ca stelele, a glăsuț ea în cele din urmă, mângâindu-mi părul nespus de mătășos.

Am rămas tăcută, dar încruntată, clipind în timp ce absorbeam detaliile încețoșate ale lumii noi.

— Poate că ar trebui să aștept și să văd ce spune horoscopul. Să îți ofer un nume după ce magia ei e clar definită.

¹ Sângele auriu al zeilor (n. tr.).

— N-aș aștepta până atunci, Zenia.

— De ce zici asta?

— Dacă ajunge să aibă o magie dezamăgitoare și lipsită de strălucire? Ar putea fi zeița taxelor sau a răbdării sau a păcii ori a vreunui lucru dureros de plictisitor.

— Atunci cum i-ai spune, dacă ar fi fiica ta?

— Matilda, a răspuns el fără ezitare.

Ca și cum s-ar fi gândit de multe ori cum ar numi un copil, în ciuda absenței acestora din viața lui de nemuritor.

— *Matilda*? a repetat mama, surprinsă. De ce?

— ÎNSEAMNĂ „PUTERNICĂ ȘI VITEAZĂ ÎN LUPTĂ”.

— Firește că i-ai da unei fiice un nume cu o asemenea însemnătate.

— Nu i se potrivește?

— Unei copile născute din setea ta pentru vărsare de sânge? Da!

Bade i-a oferit un zâmbet stins, care i-a îmblânzit chipul respingător și umbrat de nenumărate cicatrici. Tensiunea din umerii zeului s-a estompat în timp ce continua să mă țină aproape de pieptul lui.

— Știi asta la fel de bine ca mine – am jurat să nu am copii dacă nu se pot naște din iubire. Și aș prefera să fiu temut decât să fiu vreodată iubit.

— Ca noi toți, a fost de acord mama. Dar oare nu ai observat, vechiul meu aliat? Războiul nu face decât să întetească iubirea, o ademenește să ardă mai strălucitor, mai sfidător. Pare să înflorească din vărsarea de sânge pe care o lași în urmă, să se desfășoare și să se răspândească din cele mai neașteptate locuri. Din cusăturile destrămate ale lumii. Din mormintele, din suferința și din frica pe care le inspiri.

— Nu am observat, a recunoscut Bade, incapabil să-și ascundă nota tăioasă din vocea aspră, care amintea de scrâșnetul pietrișului.

Am devenit neliniștită și am început din nou să plâng, cuprinsă brusc de foame.

— Uite, ia-o!

Am fost dată mamei mele, care m-a ținut în brațe vreme îndelungată, privindu-mă cu o tandrețe sinceră.

— Matilda, a spus ea din nou, iar numele părea să mi se potrivească, chiar dacă încă nu aflase sub ce constelație mă născusem – ce magie se ascundea în venele mele și unde îmi era menit să-mi găsesc locul la curțile divine.

Zenia m-a hrănit și, în timp ce îi înghițeam laptele auriu, ea și-a reluat sfaturile către zeul războiului despre viitoarea lui bătaie, ca și cum nașterea mea ar fi fost un eveniment obișnuit, ușor inoportun.

Dar adevărul este că... de atunci nu s-a mai născut nicio divinitate în rândurile Subpământenilor sau ale Celeștilor.

Zenia m-a adăpostit în lăcașul ei timp de trei zile, ignorând bătăile din ușă și vocile indiscrete care se strecurau prin buiandrugul de piatră. Clanul Subpământenilor era curios să afle despre nașterea mea, despre magia mea nenumită, despre horoscopul meu nerevendicat și, mai ales, era dornic să descopere cine este tatăl meu, deoarece curțile din adâncuri știau că trebuie să fie un dușman. Un zeu al trușășilor și viclenilor Celești.

Dar, în cele din urmă, însăși curiozitatea mamei nu a mai putut să fie ținută în frâu, așa că și-a părăsit camerele și m-a purtat prin pasajele șerpuitoare și învăluite în ceață ale tărâmului subpământean, înfășurată în catifea de un albastru celest, până la Orphia, zeița morții și matriarha clanului. Ar putea părea ciudat să duci o nou-născută să viziteze Moartea, dar adevărul este că măsurăm viața după sfârșitul ei sau, în cazul nemuritorilor, prin nemărginirea sa. Oricum ar fi, Orphia era una dintre cele mai bătrâne și mai înțelepte divinități din neamul nostru și putea citi un horoscop, lucru pe care mama mea era acum nerăbdătoare să-l afle în numele meu.

— Pune copilă acolo jos! a spus Orphia cu o fluturare a mâinii ei viguroase.

Nu îndrăzne să mă legene în brațe ca zeul războiului, iar mama, recunoscătoare pentru această omisiune, m-a întins pe un sul desfășurat din piele de oaie, aproape de vatră, unde pietrele erau calde și scâldate în lumina focului.

Dar sunt câteva lucruri de știut despre căminul Orphiei.

Ușa zeiței este greu de găsit, iar lăcașul ei are forma unui fa-gure de miere, un amalgam de camere cu tavan boltit și coloane de marmură sculptate în creaturi înspăimântătoare. Există o vatră unde focul nu se stinge niciodată. La o înălțime impresionantă sunt grinzi acoperite cu veșminte lungi și închise la culoare. Are un război de țesut imens, cu o tapiserie nesfârșită prinsă în fâlcile sale. Iar în tavanul de piatră se află o fisură, care invită o coloană de lumină celestă să se reverse peste oglinda de divinație de pe masă. Aici poate veghea asupra constelațiilor și desluși horoscoape.

Cerul nopții se reflectă pe suprafața ovală de obsidian.

Zenia s-a apropiat de oglinda de divinație, trădându-și neliniștea. Dar Orphia a chemat-o la foc, unde punea la infuzat un mănunchi de flori albe într-o oală de cupru, plină cu apă de ploaie. Aburul se înălța în spirale unduitoare, pe măsură ce lichidul se răcea pe pietrele vetrei. Nu exista niciun parfum în afară de o notă subtilă de piper și miere.

Orphia prepara un amestec de limbă-amară, fierbând flori otrăvitoare până la esența lor. Flori culese din tărâmul muritorilor. Iar mama mea urma să bea licoarea.

— Poftim, Zenia! a spus Orphia, turnând lichidul limpede ca apa într-o cupă mică. Știi că trebuie să răspunzi sincer dacă vrei să citești în stele pentru urmașa ta.

Otrava nu poate ucide o divinitate și nici măcar să ne îmbolnăvească, așa cum se întâmplă în cazul muritorilor. Dar tot ne supunem puterii sale. Dacă alegem să o bem, putem rosti numai adevărul cât timp ne curge prin vene. O minciună ne-ar arde limba și ne-ar preschimba vocea în fum.

Zenia a ezitat. Fața ei frumoasă și palidă ca o dimineață de iarnă era înroșită de transpirație. Avea secretele sale, dar a luat cupa și a dat pe gât lichidul, strâmbându-se în secunda în care gustul amar i-a învăluit limba.

— Am inima deschisă, a spus ea, întâlnind privirea neclintită a Orphiei. Te rog! Vreau să știu care sunt locul și rolul fiicei mele la curțile divine. Dacă va crește în siguranță și neobservată sau dacă trebuie să o cresc astfel încât săucidă pentru a se proteja.

— Trebuie să o crești să fie mereu vigilentă, indiferent de constelația sub care s-a născut, i-a atras atenția Orphia, care s-a îndreptat spre masa pe care se afla oglinda de divinație. Dar hai să începem! Trebuie să răspunzi la fiecare întrebare pe care ți-o adresez. Ai înțeles?

Zenia a înclinat scurt capul, iar mâinile i-au tremurat când a strâns cu putere marginile mantiei.

— Când a fost zămisliță? a întrebat-o Orphia, uitându-se lung în oglindă.

În suprafața netedă nu se reflecta nici măcar o latură a feței sale colțuroase, albă ca luna. Doar o ceață tenebroasă și o scăpărare de stele, ca și cum zeița le-ar fi trezit la amurg.

— Era vară, a răspuns Zenia. Primele fructe tocmai fuseseră culese. Măslinile tocmai fuseseră presate. Oile tocmai fuseseră tunse. Ploaia tocmai se domolise, crescând nivelul râurilor. Soarele apusese și luna răsărea ca o semilună în descreștere.

— Descrui tărâmul muritorilor.

— Da, acolo au avut loc împreunările noastre.

— Și cine este tatăl?

Mama a ezitat, mușcându-și buza inferioară.

— Nu pot să-l spun cu voce tare, Orphia. La despărțirea noastră, m-a constrâns să depun un jurământ. Dacă i-aș rosti numele, chiar și în adâncurile neatînse nicicând de soare, unde el nu a pășit niciodată, l-ar auzi și m-ar găsi.

— Cu ce țel? Să vă reuniți, în vârtoarea dragostei, sau să teucidă?

Zenia a tăcut.

— Odinioară m-a iubit. Am fost un secret pe care l-a păstrat, dar pasiunea noastră s-a dovedit a fi trecătoare, iar despărțirea nu a fost blândă.

Ochii Orphiei, albaștri și tăioși ca safirele abia desprinse din stâncă, sclipeau în timp ce continua să se uite visătoare în oglindă. Mai multe stele se topeau prin întuneric.

— Atunci, confirmă-mi că este un Celest!

— Da, este!

Având în vedere aluziile pe care mama le făcuse despre el – *vara, jurămintele, luna, un dușman al Subpământurilor* –, Orphia a dedus cine este tatăl meu, chiar și fără ca numele lui să prindă glas în umbre.

— Presupun că nu ai nimic de-al lui ca să...

— Am! a întrerupt-o Zenia, scoțând o șuviță de păr roșu-aprins din buzunarul interior al mantiei. I-am tăiat-o când dormea, ultima dată când am fost împreună.

Orphia a zâmbit larg, mulțumită.

— E de ajuns!

A luat șuvița și a aruncat-o în oglindă, unde a dispărut, trășând unde pe obsidianul înstelat.

Există o putere nespusă când vine vorba despre păr, oricât de ciudat ar părea. Să tai o șuviță de la un zeu adormit este o demonstrație de forță și un act de curaj; în schimbul acelor fire de păr, mama ar fi putut cere orice de la tatăl meu, pentru că l-ar fi năpădit rușinea să afle că ea fusese trează în timp ce el dormea. Că fusese vulnerabil în prezența ei. Dar, în loc să-i ceară ceva, Zenia profitase de împrejurări în folosul horoscopului meu. Găsise o cale de a ocoli numele pe care nu voia să-l rostească.

În clipa următoare, mama și-a înțepat degetul și mi-a oferit o picătură din sângele ei.

Din acel moment, zeițele au așteptat, tăcute și îngândurate, până când, în reflexia cerului nocturn, a mognit o constelație mai strălucitoare decât toate celelalte.

— Hm!

Orphia și-a lovit unghiile lungi de marginea aurită a oglinzii. Pe fiecare încheietură a degetelor îi scânteiau inele de argint în formă de oase mici.

— Ce este? a întrebat-o mama, care s-a aplecat în față, chiar dacă nu poseda harul divinației. Ce vezi?

— O constelație formată din șase puncte.

Zenia tăcea, dar mintea îi lucra cu inverșunare, dându-și seama care mi-ar fi locul la curțile divine.

— Atunci aparține Curții de Mijloc. Și, pe deasupra, rangului inferior.

— Ești nemulțumită?

— Nu! Sunt ușurată. Lipsa de putere ar trebui să o protejeze.

— Să sperăm că așa este! a spus Orphia cu glasul ușor tărăgănat, fără îndoială cugetând asupra faptului că mama mea aparține Curții Superioare, iar asta doar pentru că ucisese alte două divinități pentru a câștiga mai multe puncte de constelație, urcând în ierarhia vitejiei și a îndemnării.

— Și magia ei? a insistat Zenia.

— Voi doi ați creat o vestitoare.

— O *vestitoare*?

— Pari dezamăgită.

— Eu... *nu*, sunt doar surprinsă.

Mama a amuțit din nou, cu siguranță simțind arsura otrăvii pe limbă, cum i-ar smulge adevărul. Dar se gândea la taxe, răbdare și pace – și la toate celelalte puteri plictisitoare pe care le-aș fi putut avea. Rolul de vestitoare părea să se încadreze într-o categorie asemănătoare.

— Ce face o vestitoare? a întrebat ea, trăgând de pielița din jurul unghiilor.

— Fiica ta va fi o mesageră, va duce cuvinte, vești și proclamații dintr-un tărâm în altul.

— Dintr-un tărâm în altul?

Nemulțumirea Zeniei era acum evidentă.

— Nu vreau ca Matilda să călătorească prin *tărămurii*. Nici măcar în cel al muritorilor. Locul ei este aici, în adâncuri, cu mine și cu clanul nostru. Va fi mai sigur pentru ea.

— Există siguranță în mișcare, dacă te temi cu adevărat pentru bunăstarea Matildei, a replicat Orphia. Și altceva ai vrut să spui, și *anume*: nu vrei ca fiica ta să cunoască *neamul* tatălui ei, din ceruri.

— Nici măcar nu știe că avem un copil.

— Dar va afla, *Zenia*. Când o va vedea, va ști că este sânge din sângele lui, iar furia sa față de tine va arde și mai intens.

— Când o va vedea?

Exasperată, mama și-a întins mâna stânga, un semn de rău augur. Inelul cu piatră-selenară de pe degetul ei mare a strălucit în lumina focului, ca și cum ar fi fost de acord.

— Vor mai trece mulți ani până atunci și, așa cum se întâmplă cu majoritatea zeilor, timpul, vinul și consoartele îi vor încetoșa memoria. Va fi cunoscută sub numele de Matilda Subpământeană...

— Nu poate revendica numele clanului, a precizat Orphia cu un oftat, la fel cum nu îl poate revendica pe cel de Celestă.

Zenia a clipit, iar un val de roșeață i-a urcat pe gât.

— Nu, trebuie să aibă un nume de clan! Un cămin. Ceva care să o țină legată. Ancorată. Aliți în care poate avea încredere.

Începând să se sature de compania ei actuală, Orphia s-a uitat din nou în oglindă. Era imposibil să o privești pe zeița morții fără să-i observi frumusețea – în această privință, fiul ei, *Bade*, nu o moștenise defel, dar ea poseda o splendoare străină oricărei alte Subpământene. Moartea era lumina lunii pe o sabie, un vârtej oceanic la marea înaltă. Efemeră, necruțătoare și rece, ca o pojghiță de brumă pe fier.

Expresiile ei erau mereu schimbătoare, extrem de rezervate. Te lăsa să vezi doar ce voia, dar, în acel moment, o încruntare i-a fisurat masca de calm. Nu și-a putut ascunde șocul: ochii i s-au mărit și s-au înnegurat asemenea unor luni noi, iar mâinile i-au devenit albe ca oasele încheștate pe marginea oglinzii.

Și-a aplecat capul pentru a studia constelațiile care continuau să ardă prin întunericul parcă revărsat dintr-o călimară.

— Orphia? a spus mama, iar când i-am auzit vocea încătușată de frică, am scâncit, dar ea nu a observat. Ai văzut altceva?

Momentul a apus la fel de iute pe cât a răsărit. Zeița morții s-a îndreptat, cu fața din nou senină, îndepărtându-și degetele de marginea oglinzii.

— Mi s-a părut că văd ceva nelalocul său, a glăsuț Orphia.

S-a îndreptat spre războiul de țesut. Acesta era modul ei politic de a le da de înțeles vizitatorilor că sosise momentul să plece. De îndată ce firele colorate îi subjugau privirea, atenția îi era captată de ele. Iritarea sau încântarea îi creștea, în funcție de model și de provocare.

— Încă o constelație? a întrebat Zenia, cu glasul îmblânzit de speranță. Una mai măreață decât cea de vestitoare?

Orphia nu i-a răspuns. Și-a luat suveica, dar în loc să studieze bătăturile¹ și urzeala², s-a uitat la mine, încă întinsă pe lâna de lângă foc.

M-am liniștit, deoarece până și eu știam că nu e înțelept să stârnesc mânia Morții.

Dar Orphia spusese adevărul în acea zi.

Mișcarea urma să-mi fie armură. Nu eram pe deplin o Subpământeană, dar nici o Celestă pură. Eram și una, și alta, iar asta nu se mai întâmplase niciodată.

Eram doar Matilda.

Matilda de nicăieri, fără familie, fără clan.

Aveam să devin vestitoarea zeilor, spre marea supărare a mamei.

Iar zeița morții văzuse cu siguranță ceva nelalocul său în stelele mele.

¹ Firele care se introduc prin urzeala unei stofe (n. tr.).

² Ansamblul firelor textile paralele montate în războiul de țesut (n. tr.).

Un jurământ de sare¹

MATILDA

AM CRESCUT REPEDE, AȘA CUM TREBUIE SĂ FACĂ O ZEIȚĂ DACĂ vrea să supraviețuiască.

Mama m-a învățat încă din copilărie că există câteva divinități care, în ciuda minunii rare de a avea o copilă în rândurile lor, m-ar fi ucis pentru a-mi fura cele șase puncte ale constelației. Mi-ar fi devorat magia, oricât de umilă ar fi părut la început menirea de vestitoare, și și-ar fi însușit-o, trimițându-mă în negurile eterne, lipsită de orice urmă de demnitate și putere.

Nu există nimic mai devastator pentru o zeitate decât să-și piardă puterea și nemurirea – sau ca numele să îi fie uitat și șters de mâna dizgrației.

Din cauza acestei amenințări constante, cei mai apropiați aliați ai mamei mele au devenit ai mei.

Bade, zeul războiului.

Phelyra, zeița veseliei și a monedelor.

Și Alva, zeița viselor și a coșmarurilor.

Îmi amintesc cât de des se adunau cei patru la masa de piatră din lăcașul mamei, bând vin în timp ce discutau, se sfătuiau și

¹ Un jurământ de sare (*a salt vow*, în original) este un jurământ etern și indestructibil (n. tr.).

complotau lângă foc. Cu douăsprezece ierni apuse, ascultam ca un paharnic, deși majoritatea discuțiilor pe care le purtau erau prea profunde și obscure pentru a le înțelege pe deplin. Mă tachinau și îmi ciufuleau părul ca niște rude afectuoase. După ce le umpleam cupele cu vin – alcoolul și florile otrăvitoare erau singurele două lucruri pe care ni le doream din piețele muritorilor –, Alva îmi strecura în secret unul dintre micile ei suluri în mână, făcându-mi cu ochiul, iar apoi alianța uita de mine.

Eram doar o vestitoare și o copilă a zeilor cu pielea fină.

Dar am aflat repede că Bade era foarte obosit din cauza unei dileme de război despre care nu vorbea niciodată când grupul aliat era de față. A așteptat ca Phelyra și Alva să plece, preferând să rămână în urmă ca să-i ceară singur sfatul mamei.

— E ca un *spin* în coastă, a mărturisit el, trecându-și o mână prin părul castaniu, întrețesut cu fire cenușii.

Nu-i mai auzisem nicicând vocea umbrită de o notă atât de sumbră și de melancolică.

Am rămas întinsă pe patul meu, în nișa din apropiere, ținând în mâini sulul primit de la Alva, cu visele muritorilor. Mă temeam că, dacă mă mișc, mama avea să își amintească de prezența mea și să mă alunge din cameră.

Mai mult decât orice, eram curioasă să aflu cine este acest *spin*.

— Presupun că l-a păcălit din nou pe regele muritorilor, a spus mama cu un oftat, umplând din nou cupa lui Bade cu un vin sec, de vară. Spune-mi numele ei! Nu l-ai mai pomenit până acum.

— *Adria*, a rostit zeul războiului, scuișând cuvântul. O numesc Regina Poetă. Are origini modeste, căci a apărut din mizeria și mocirla societății muritorilor. Dar a fost atât de ingenioasă cu cuvintele ei, emoționându-i atât pe needucați, cât și pe cei mai duri și neînduplecați dintre lorzi, cucerindu-le inimile de piatră prin rescrierea miturilor noastre, încât au proclamat-o suverana lor pentru a-l detrona pe rege. Adună rugăciuni și devotament ca și cum ar fi nemuritoare. Îmi fură petiționarii și credincioșii

umili, iar puterea mea slăbește din cauza asta. Acest război se va termina dacă nu reușesc să fac ceva în privința ei. A învins în ultimele trei bătălii. Regele și forțele lui devin din ce în ce mai dezorganizate și haotice pe zi ce trece.

Bade a dat pe gât vinul, care i s-a prelins prin barbă, picurând ca niște pietre prețioase pe veșmintele stacojii ale zeului. Mama tăcea, bătând cu unghiile în masă. Un semn că uneltea.

Vizitasem tărâmul muritorilor doar de câteva ori cu Zenia și doar cu intenția de a afla unde se ascund ușile spre Subpământ – pragurile secrete care legau lumea noastră de cea a oamenilor, astfel încât, într-o zi, să pot pleca și veni cu ușurință. Dar acest război dintre Regele Detronat și Regina Poetă provoca ravagii de mulți ani. Văzusem dovezile în pădurile arse prin care mă plimbam cu mama, în câmpurile de recoltă distruse, în mormintele recent săpate, cu pământul răscolit, în castelele pe cale să se prăbușească și în fumul care plutea perpetuu în aer.

Nimicirea părea să se întindă de la un orizont la următorul, lăsând cicatrici pe pământ, și mă întrebam cum putea Bade, pe care îl iubeam ca pe un tată, să simtă plăcere printr-o asemenea devastare.

— Faptul că este *poetă* reprezintă o problemă mai mare decât titlul de regină, a afirmat Zenia.

Poeții, barzii și scriitorii muritori erau adesea o problemă pentru divinități. Astfel de ființe umane erau vizitate de bufnițele Sorții și li se oferea o perspectivă asupra legendelor, miturilor și vieților noastre. Și cât de ușor putea oricine cu un condei și cerneală să ne rescrie poveștile, schimbându-le pentru a se potrivi cel mai bine credințelor sale, indiferent dacă erau sau nu adevărate!

— Atunci ar trebui să o ucid, a spus Bade.

— Și să creezi o martiră? a replicat mama.

— Condeii i-ar fi redus la tăcere, iar moartea ei ar putea alimenta flăcările războiului, prelungindu-l încă puțin, pentru câțiva ani.

— Da, dar rugăciunile rămase, care au fost odată scrise în numele tău, se vor îndrepta apoi către *ea*. Moartea schimbă inimile muritorilor în moduri greu de înțeles pentru noi. Ar trebui să știi asta, din moment ce ai fost crescut chiar de matriarhă.

— În acest caz, ce se poate face?

Bade și-a încrucișat brațele vânjoase peste piept. Rubinul din lobul urechii drepte a sclipit, amintind de o lacrimă din sângele muritorilor.

— Regele i se va preda în curând. O pace lungă este iminentă, deoarece această regină este tânără, după socoteala muritorilor. Eu mă voi plictisi, mă voi întrista și voi deveni leneș.

— Și nu putem permite să se întâmple așa ceva, a spus mama. Cutele de pe fruntea lui Bade s-au adâncit.

— Mă iei în derâdere?

— Nu!

— Atunci, spune-mi, *Zenia*! Spune-mi ce *să fac*! Tu ești întruparea iernii, așa cum ești a focului și a vicleniei, și am nevoie de sfatul tău.

Am privit cu coada ochiului cum mama se ridică. Rochia ei neagră strălucea la fiecare mișcare, iar plasa de pietre-selenare scăpăra ca o ploaie de stele căzătoare pe părul desprins și închis la culoare. S-a dus la polița vetrei, de unde a luat un pumnal ascuns în spatele sfeșnicelor.

— Am auzit zvonuri despre această Regină Poetă, a început mama. Le oferă membrilor consiliului ei cununi mici de aur, iar acele cununi sunt ca niște coroane. Simbolizează putere și respect. Dau glas și prestigiu celor care le poartă, chiar dacă sunt oameni simpli și modești.

— Da, și ce-i cu ei? a întrebat Bade, în mod clar nerăbdător. Ce legătură are asta cu mine?

— Tu, dragul meu prieten, trebuie să câștigi una dintre aceste cununi.

— *Niciodată* nu i-ar da una unui zeu. Acele cununi sunt acordate oamenilor din consiliul ei pe care îi consideră buni, altruști

și dispuși să moară pentru cauza ei. Iar eu nu sunt nici bun, nici altruist. Ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să mor pentru o munitoare, Zenia.

— Ești atât de sigur?

Tăcerea dintre ei a devenit densă și tensionată.

— Orice ar fi, cred că ar trebui să te întâlnești cu această Adria, a continuat Zenia. Singur, în cortul ei de război.

— Parcă mi-ai spus să *nu* o ucid.

— Da! Trebuie să *vorbești* cu ea, față în față. Și să o cucerești. Să o seduci.

Chipul lui Bade a încremenit într-o expresie șocată, ca și cum mama și-ar fi trezit magia iernii și i-ar fi atins umărul, întemnițându-l în gheață. Dar apoi a râs – a eliberat un hohot puternic și gălăgios, imposibil de auzit fără să-l simți în propriul piept. A trebuit să-mi strâng buzele, dar nu ca să-mi țin în frâu veselia. Ci ca să-mi rețin propriile întrebări, propriile nedumeriri, pe care această conversație le stârnise ca un roi de molii.

— Nu-mi doresc defel să mă culc cu ea, a spus Bade în cele din urmă, ștergându-și lacrimile din ochi. Am fost cu destule munitoare. Cu unele mult mai plăcute la vedere decât această poetă.

— Nu e vorba despre cum să te culci cu ea, a răspuns mama, iar vocea i-a căpătat o cadență mai tăioasă. E vorba despre cum să-i câștigi dragostea și încrederea, cum să-i îmblânzești inima. Dacă reușești, vei avea puterea și influența necesare pentru a o îndruma. Poți semăna discordie printre consilierii ei. Vei fi o distragere pentru ea; poți să-i dezbinii curtea, ceea ce va prelungi considerabil războiul.

Bade a devenit solemn. Dar eu îi priveam lung acum, cu ochii mari, fără să mai încerc să ascund faptul că trăgeam cu urechea. Am observat cum zeul războiului înghite în sec, încordându-și mușchii gâtului.

— Uită-te la mine, Zenia! a șoptit el, răgușit. Sunt urât. Am cicatrici. Mănuiesc săbii, nu cuvinte. Această regină este poetă. Nu am nicio șansă să-i câștig dragostea într-o singură noapte.

— Va dura mai mult decât o noapte, a răspuns Zenia, mai blând. Trebuie să fii inteligent.

— Țsta n-a fost niciodată punctul meu forte.

— Atunci, fii strategic!

Mama i-a întins pumnalul.

— Te pot ajuta în primele dăți în care vorbești cu ea. Te voi lăsa să împrumuți viclenie de la mine, timp de trei zile. Cu o asemenea abilitate, vei ști ce să-i spui acestei regine. După ce apune soarele în a treia zi, dacă ai nevoie să împrumuți mai multă magie de la mine, va trebui să te întorci aici și să primești din nou însemnul.

Bade a întins mâna să accepte pumnalul. Nu mai asistasem niciodată la efectuarea unei vrăji de împrumut. Majoritatea divinităților refuzau să le acorde – suntem un grup de ființe egoiste și bănuitoare – și m-am ridicat puțin mai mult în șezut, pe pat. Dar el a ezitat, privind lumina dansând pe oțel.

— Ce trebuie să-ți ofer drept plată pentru un astfel de împrumut? a întrebat el. Ca să fii atât de generoasă cu magia ta, îmi imaginez că prețul e pe măsură.

În acel moment, ochii mamei i-au întâlnit pe ai mei.

Mi-am plecat privirea la registrul de vise, pe care am început să-l rulez vinovată, cu obrajii în flăcări. Mama nu știa că Alva îmi împrumuta sulurile ei.

— Matilda? m-a strigat Zenia cu voioșie. Vino aici!

M-am ridicat și am ascuns sulul sub o pătură, cu gura uscată. M-am îndreptat spre masă, simțind cum mi se prelinge lumina focului pe brațe. Căldura sa îmi mângâia fața. *Fii curajoasă!* m-am gândit, împotrivindu-mă tentației de a-mi încovoia umerii, plină de remușcări.

Bade s-a întors pe scaun să se uite la mine, cu sprâncenele arcuite până când fruntea i-a devenit o hartă de cute adânci. Uitase de prezența mea, cum stătusem ascunsă de privirea lui. Ochii săi – într-o nuanță de verde care putea rivaliza cu smaraltele care creșteau în cele mai întunecate colțuri ale tărâmului

subpământean – dezvăluiau atât o afecțiune profundă pentru mine, cât și un licăr de ezitare care m-ar fi putut răni dacă nu aș fi știut deja că el nu este tatăl meu.

— Zenia? a spus Bade, plimbându-și privirea de la mine la mama.

— Vei face un jurământ de sare fiicei mele, a zis ea. Vei fi aliatul ei loial și nu o vei trăda niciodată, chiar dacă noi doi am deveni dușmani. Chiar dacă te-ar costa însăși viața, o vei ajuta ori de câte ori va fi în pericol, în dificultate. O vei învăța cum să lupte și să se apere.

Bade a amuțit, dar maxilarul i s-a încleștat, ca și cum ar fi scrâșnit din dinți.

— Ceri cam mult, a glăsuț el după o vreme, ațintind o privire învăpăiată și mânioasă asupra mamei.

— Oare?

Oftând, zeul războiului și-a îndreptat atenția spre mine. Într-o clipă, flăcările care ardeau în el s-au domolit când a întins o mână. Am luat-o, nesigură. Nu puteam explica nodul din gât sau de ce mă usturau ochii de lacrimi. Dar părea să am o vânătaie în mine, care îmi păta coastele în violet cu fiecare respirație.

Tânjeam după un tată, chiar dacă trăiam într-un tărâm în care tații își ucideau adesea fiicele, iar fiicele, tații, numai pentru a fura magia. Dar mi-aș fi dorit să fi fost Bade, în pofida firii lui războinice, agresive. Mi-aș fi dorit ca el să nu fi ezitat când s-a adus în discuție prețul cerut de mama.

Visam să mă revendice cineva.

— Adevărul este, Matilda, a început el, că acesta va fi un jurământ greu de respectat pentru mine. Ești tânără; încă nu știm cine vei fi. Dacă vei ajunge să mă disprețuiești? M-ai mai dori drept aliat? Dacă vei deveni o zeiță care aspiră la pace și se străduiește din răsuputeri să o obțină? Cum aș putea să-ți fiu atunci un aliat bun, hm?

— Înțeleg, am spus, deși vocea îmi era înăbușită; simțeam că vorbesc printr-o fâșie de pânză. Nu aș vrea să faci un jurământ dificil.